

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/49/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200227
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200227.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: A. F. - ROTOX LT, s miestom podnikania M. Dullu 22/33, Martin, IČO: 14 266 334, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Záborským, advokátom, so sídlom E. B. Lukáča 2, Martin, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1040510/1/113173/2012 zo dňa 20. februára 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/24/2012-41 zo dňa 19. júna 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/24/2012-41 zo dňa 19. júna 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1040510/1/113173/2012 zo dňa 20. februára 2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Martin č. 666/230/70885/11/Vri zo dňa 8. augusta 2011. Týmto dodatočným platobným výmerom Daňový úrad Martin vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2007 vo výške 19 678,68 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že krajský súd považoval rozhodnutia správnych orgánov za riadne odôvodnené a vychádzajúce z riadneho zistenia skutkového stavu. Konštatoval, že žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Mal za to, že správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie, keď zisťovali okolnosti realizácie reklamnej činnosti,

ktorú pre žalobcu mala vykonať obchodná spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. Uviedol, že v konaní nebolo sporným, že vozidlá, na ktorých podľa tvrdenia žalobcu boli nalepené reklamné logá (samolepky žalobcu), ev. č. R. a ev. č. R. boli v roku 2007 v evidencii vedené na držiteľa K. I., podnikateľa podnikajúceho v roku 2007 pod obchodným menom K. I. - PALMAR, s miestom podnikania Vitanová 384, IČO: 14 272 831. Z obsahu vyjadrenia príslušného oddelenia Policajného zboru súd zistil, že vozidlo ev. č. R. je evidované ako motorové vozidlo modrej farby, pričom na fotodokumentácii je uvedená ŠPZ namontovaná na vozidle červenej farby a motorové vozidlo ev. č. R. je evidované ako vozidlo bielej farby, avšak na fotodokumentácii je odfotené vozidlo, na ktorom je označené ŠPZ R. modrej farby.

Ďalej uviedol, že žalobca bol povinný v konaní preukázať, že k naplneniu zmluvy o reklame so spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. došlo. Zmluva o reklame, ktorú v konaní ako dôkaz predložil, bola uzavretá medzi žalobcom ako objednávateľom a obchodnou spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. ako dodávateľom dňa 2. januára 2007 a mala zabezpečiť reklamu za obdobie od 2. januára 2007 do 31. marca 2007. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že vozidlá, na ktorých malo byť umiestnené logo žalobcu, nevlastnila obchodná spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. Následne poukázal na žalobcom predložené dôkazy, ako zmluva o reklame, ktorú mal uzavrieť ako nájomca INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. a K. I. ako prenajímateľ dňa 2. januára 2006, ktorej predmetom mal byť bezplatný prenájom plochy na vozidlách ev. č. R. a ev. č. R., ako aj čestné prehlásenie Z. O. a K. I., potvrdzujúce realizáciu reklamy na predmetných vozidlách.

Výslovil, že pokiaľ správne orgány vychádzali z obsahu výpovede K. I. ako svedka v konaní, postupovali vecne správne, nakoľko tento mal možnosť sa k skutkovým okolnostiam veci vyjadriť, pred výsluchom bol riadne poučený a neuviedol žiadne skutkové okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že existoval medzi ním a obchodnou spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. v roku 2007 záväzkový vzťah, na základe ktorého by prenajímal svoje motorové vozidlá na prenájom reklamnej plochy tejto obchodnej spoločnosti. Z uvedeného dôvodu krajský súd vyhodnotil predložené čestné prehlásenie K. I. ako účelové, ktoré je v rozpore s jeho svedeckou výpoveďou na pojednávaní pred prvostupňovým správnym orgánom dňa 1. júla 2011.

Súčasne dal do pozornosti, že žalobca v konaní nepreukázal, že by reklamná činnosť (okrem obdobia od 2. januára 2007 do 31. marca 2007) bola realizovaná aj od 4. apríla 2007 do konca augusta 2007 tak, ako deklaroval faktúrami za obdobie apríl až september 2007. Dodal, že k tomuto obdobiu žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali akýkoľvek záväzkový vzťah medzi ním a obchodnou spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. (zmluva) a taktiež od 2. januára 2007 do 31. marca 2007, ani od 1. apríla 2007 do 30. septembra 2007 nepreukázal realizáciu reklamy na motorových vozidlách, ktoré by INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. mala v držbe, resp. v prenájme.

Zdôraznil, že výsledky vykonaného dokazovania pred správnym orgánom potvrdili nevierohodnosť predložených fotokópií fotografií motorových vozidiel, keď predmetné vozidlá s pridelenými značkami nezodpovedajú ani v jednom prípade farbe, ktorá je vedená v evidencii vozidiel. Z tohto dôvodu krajský súd považoval i toto tvrdenie svedka K. I., prezentované v čestnom vyhlásení zo dňa 20. júla 2011, v ktorom uvádza okolnosti premontovania ŠPZ, za účelové, ktoré je v rozpore s obsahom jeho výpovede pred správnym orgánom dňa 1. júla 2011.

Mal za to, že žalobca žiadnymi dôkazmi nepreukázal, že existoval jeho zmluvný vzťah s obchodnou spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. Rovnako tak nepreukázal, že v spornom období, v ktorom predložil daňové doklady - faktúry, ktorými mu uvedená obchodná spoločnosť účtovala cenu za prenájom v celkovej výške 3 000 000 Sk bez DPH, že by skutočne na konkrétnych motorových vozidlách, ktoré mala v držbe INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. v uvedenom období, táto reklama bola nalepená, ale aj fyzicky používaná tým, že by predmetné vozidlá vykonávali svoju činnosť a svojím pohybom po cestných komunikáciách de facto realizovali „reklamnú“ činnosť pre žalobcu. Dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdením o tom, že existoval záväzkový vzťah, na ktorého základe sa plnilo v rozsahu účtovanom predmetnými faktúrami, ktorými si uplatňoval výdavky a žiadal ich uznať za daňové výdavky v roku 2007, a že skutočne obsah úkonov - realizácia propagačnej

činnosti žalobcu s umiestnením loga žalobcu smerovala k naplneniu § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z.“) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobcu.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že samotné umiestnenie samolepky s logom žalobcu na akomkoľvek motorovom vozidle samo o sebe nepreukazuje vykonávanie reklamnej činnosti pre podnikateľa v záujme zabezpečenia dosiahnutia príjmu. Pokiaľ by takéto vozidlá boli odstavené v areáli alebo v garážach, de facto by nestretávali potencionálnych obchodných partnerov žalobcu (na cestných komunikáciách), preto ani samotný efekt umiestnenia loga by nenaplnil účel propagácie žalobcu ako obchodnej spoločnosti, a tento výdavok by nesmeroval k dosiahnutiu, zabezpečeniu príjmu žalobcu. Doplnil, že samolepky s logom žalobcu boli umiestnené na predmetných vozidlách, ktorých fotodokumentácia je súčasťou správneho spisu a obsahovali označenie „ROTOX LT, Nábrežná 17, 038 61 Vrútky“, ako aj telefónny a faxový kontakt.

Konštatoval, že na samolepke, umiestnenej na motorových vozidlách, nemohol byť prezentovaný produkt, keďže nebolo označené obchodné meno žalobcu, ako to vyplýva z § 2 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 147/2001 Z. z.“), v zmysle ktorého reklamou je prezentácia produktov, v danom prípade obchodného mena, preto nemohlo ísť o reklamu produktu. Dodal, že z výpisu zo živnostenského registra žalobcu zistil, že skutočne na Nábrežnej ul. 17 vo Vrútkach sídlila v roku 2007 prevádzkareň žalobcu. Miesto podnikania žalobcu bolo uvedené Martin na Ul. M. Dullu 22/33. S ohľadom na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 147/2001 Z. z., podľa ktorého ani označenie prevádzkarne žalobcu ako fyzickej osoby - podnikateľa, nemôže súd považovať za reklamu, vyslovil záver, že žalobca nenaplnil ani toto ustanovenie cit. zákona. Teda ani z tohto dôvodu nebolo možné konštatovať, že predmetné logo v takej podobe, ako bolo umiestnené na vozidlách, by spĺňalo atribúty reklamy v súlade so zákonom č. 147/2001 Z. z.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, resp. ak je podľa jeho názoru potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, toto rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom bez pojednávania vo veci rozhodol, hoci nevykonal potrebné dokazovanie výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov, a i napriek tomu ustálil, že výpovede svedkov sú účelové. Ďalej uviedol, že Daňový úrad Martin odo dňa 4. mája 2011 vo firme žalobcu vykonával daňovú kontrolu s predmetom daň z príjmov fyzických osôb za rok 2007. V zmysle Protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly vznikol rozdiel dane za kontrolované obdobie v sume 19 678,68 €. Mal za to, že tento rozdiel vznikol najmä tým, že správca dane mu neuznal nárok na odpočet daňového výdavku - reklamy, ktorú skutočnosť odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal, že uvedené predstavuje výdavok - zabezpečenie reklamy, ako výdavok preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, nakoľko sa musí jednať o výdavok, ktorý spĺňa tri zákonné podmienky a to vecnosti, preukázateľnosti a rozsahu. Taktiež namietal, že v zmysle ustanovení zákona do daňových výdavkov možno uplatniť každý výdavok na reklamu, ak je vynaložený na účel prezentácie podnikateľskej činnosti daňovníka. Preto pokladal závery správneho orgánu prvého stupňa ohľadom neuznania predmetného výdavku na reklamu za neodôvodnené a rozporné so skutkovými zisteniami a tvrdeniami produkovanými počas vykonávania daňovej kontroly. Poukázal na skutočnosť, že prvostupňovému správne mu orgánu bola predložená zmluva o reklame z 2. januára 2007, riadne podpísaná účastníkmi, a to žalobcom ako záujemcom a spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. ako poskytovateľom reklamy, pričom jej predmetom bolo poskytnutie reklamy formou reklamného loga na dvoch kamiónoch v priestoroch spojlerov. Zdôraznil, že v súvislosti s touto zmluvou o reklame bola Daňovému úradu Martin žalobcom predložená zmluva o reklame medzi spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. a podnikateľom K. I., ktorou jej tento dal do prenájmu plochy na spojleroch na nákladných vozidlách s možnosťou prenájmu inej osobe, z čoho podľa žalobcu nesporne vyplýva, že táto obchodná spoločnosť mohla využívať za účelom poskytovania reklamy plochy na nákladných vozidlách, i keď ich nemala vo vlastníctve. Za nesprávne pokladal tvrdenie, že podnikateľ K. I. spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. nepozná, ktoré mal tento uviesť pri zisťovaní daňovým úradom. Považoval ho za tendenčné,

pretože správcovi dane predložil dôkaz o skutočnosti, že K. I. túto spoločnosť pozná, najmä jej konateľa Z. O., nakoľko s ňou podpísal zmluvu o reklame s predmetom prenájmu plochy na nákladných vozidlách, ktoré boli jeho vlastníctvom. Doplnil, že predložil Daňovému úradu Martin aj čestné vyhlásenie, v ktorom K. I. uviedol, že mal uzatvorenú zmluvu o reklame so spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. a taktiež podrobne zdôvodnil zmenu farieb nákladných vozidiel, keď premontoval ŠPZ z jedného vozidla na druhé.

Správnemu orgánu prvého stupňa vyčítal, že bezdôvodne neuveril tvrdeniam svedka P. E., ktorý bol vypočutý počas výkonu daňovej kontroly, pričom tento potvrdil skutočnosť, že na nákladné vozidlá lepil reklamné logá a vysvetlil zmenu farieb vozidiel, o čom správnemu orgánu prvého stupňa predložil aj fotodokumentáciu na preukázanie svojich tvrdení. Dodal, že ako podporné dôkazy Daňovému úradu Martin predložil faktúru i s úhradami za vyrobenie reklamného loga spoločnosťou TIO Design, s.r.o., ako i čestné vyhlásenie konateľa tejto spoločnosti, že reklamné logá boli vyrábané a žalobcovi riadne dodané. Súčasne dal do pozornosti, že podnikateľ K. O. v čestnom vyhlásení uviedol, že mu žalobca vyplatil cenu za reklamu a reklamné logá boli umiestnené na kamiónoch K. I..

Vyjadril nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že žalobca nepreukázal zmluvný vzťah so spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o., pretože tento predložil riadne podpísanú zmluvu o reklame medzi spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. a firmou žalobcu, keď v čl. 2 tejto zmluvy sa uvádza i spôsob vykonania reklamy pre firmu žalobcu. Nestotožnil sa ani so záverom súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotil čestné vyhlásenie svedka K. I. ako účelové, ktoré je v rozpore s jeho svedeckou výpoveďou. Považoval za potrebné na túto svedeckú výpoveď poukázať, nakoľko v nej svedok uviedol, že žiadne motorové vozidlá pre spoločnosť INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. neprenajal a túto spoločnosť ani nepozná. Mal za to, že táto výpoveď sa objektívne nezakladá na pravde, pretože žalobca predložil daňovému úradu riadne podpísanú zmluvu o reklame medzi spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. a K. I. z 2. januára 2006, z čoho je zrejmé, že tento pri výsluchu klamal, keďže túto spoločnosť musel poznať, pretože s ňou podpísal zmluvu o reklame. Súdu prvého stupňa vyčítal, že vyhodnotil čestné vyhlásenie K. I. za účelové bez toho, aby uvedený rozpor odstránil jeho výsluchom, hoci mal k dispozícii citovanú zmluvu, preukazujúcu tvrdenie žalobcu. Zároveň namietal, že krajský súd nevyhodnotil výpoveď svedka P. E., ktorý uviedol, že sám nalepil nálepky s logom na nákladné motorové vozidlá, čo podľa žalobcu potvrdzuje aj skutočnosť, že reklamné logá naozaj existovali a boli i umiestnené na vozidlách v zmysle zmluvy o reklame. Za neodôvodnený pokladal aj záver súdu prvého stupňa, ktorý považoval výpoveď svedka K. I. za účelovú aj v otázke preukázania skutočnosti, že vozidlá s podnikateľským logom žalobcu skutočne jazdili, ktorú skutočnosť mohol potvrdiť len uvedený svedok, ktorý vlastnil motorové vozidlá, čo v čestnom vyhlásení aj potvrdil. Avšak krajský súd tohto svedka nevypočul resp. nezaoberal sa knihami jász nákladných motorových vozidiel. Uviedol, že nie je známa skutočnosť, z akého dôkazu súd vychádzal, keď podľa jeho názoru motorové vozidlá nejazdili, a tak nezabezpečovali reklamnú činnosť pre žalobcu, pretože objektívne existuje len čestné vyhlásenie K. I., že s vozidlami vykonával podnikateľskú činnosť.

Žalovanému taktiež vyčítal, že sa vôbec nezaoberal otázkou, či nálepka s logom podnikateľa spĺňa atribúty reklamy. Dal do pozornosti ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 595/2003 Z. z., z ktorého vyvodil, že prezentácia len obchodného mena postačuje na naplnenie účelu reklamy. V závere odvolania zdôraznil, že existenciu zmluvného vzťahu s obchodnou spoločnosťou INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. riadne preukázal, rovnako ako skutočnosť, že fólie s logom žalobcu na motorových vozidlách boli a „reklamovali“ firmu žalobcu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/24/2012-41 zo dňa 19. júna 2012 potvrdiť a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. Uviedol, že podané odvolanie vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, keď žalobca uvádza tie isté námietky ako v žalobe. Ďalej uviedol, že stanovisko žalovaného k týmto námietkam je zachytené v jeho vyjadrení z 17. mája 2012. Mal za to, že súd prvého stupňa v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a dospel k správne rozhodnutiu vo veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. septembra 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správcu dane a následne rozhodnutia žalovaného, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2007 vo výške 19 678,68 € z dôvodu neuznania výdavkov uplatnených žalobcom titulom dodávateľských faktúr od obchodnej spoločnosti INTERCONT SLOVAKIA, s.r.o. za prenájom reklamnej plochy v období od 1. januára 2007 až do 30. septembra 2007. Správca dane ako aj žalovaný zhodne konštatovali, že v zmysle § 2 písm. i/ v spojení s § 19 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. nebolo možné predmetné výdavky zahrnúť do daňových výdavkov za reklamu iba na základe faktúr, zmlúv a dokladov o vyplatení finančných prostriedkov v hotovosti (len po formálnej stránke), ktorých vierohodnosť a pravdivosť bola dokazovaním vykonaným správcom dane spochybnená, pričom tieto pochybnosti sa daňovému subjektu nepodarilo odstrániť.

Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Odvolací súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že jednou zo zákonných podmienok, aby mohol byť výdavok považovaný aj za daňový výdavok je, aby bol preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka. Preto je potrebné preukázať aj

skutočné zrealizovanie zdaniteľného plnenia tak, ako je to uvedené v dokladoch. Pokiaľ nie sú splnené hmotnoprávne podmienky, nie je možné konštatovať, že daňovník preukázal rozhodujúce skutočnosti pre uznanie výdavku ako daňového výdavku.

Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať realizáciu zdaniteľného plnenia a rovnako daňový subjekt musí vedieť preukázať reálne vynaloženie výdavku. Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý materiálnu existenciu daňovo relevantných plnení musí preukázať (mal by na to pamätať už pri uskutočňovaní plnení). Správca dane nie je povinný preukázať existenciu daňovej transakcie, ale overuje, či daňový subjekt ju preukázal a deklaroval správne. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nesplnil podmienku dostatočného preukázania vynaloženia uplatnených výdavkov na daňové účely, preto mu nevznikol nárok na uplatnenie výdavku ako daňovo uznateľného.

Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom bez pojednávania vo veci rozhodol, hoci nevykonal potrebné dokazovanie výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov, nemôže Najvyšší súd Slovenskej republiky tejto úvahe pripísať správnosť, nakoľko podľa jeho názoru žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti (skutkové ani právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť vyhodnotenie skutkového stavu veci a právne závery krajského súdu. Krajský súd vychádzal z písomných podkladov, keďže žalobca v žalobe neuviedol žiadne návrhy na dokazovanie - a navyš, sám súhlasil s rozhodnutím bez nariadenia súdneho pojednávania (§ 250f ods. 1 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky, v podstate totožné s dôvodmi žaloby, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.